

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

TENÉIS QUE VENIR A VERLA

Espanya, 2022

Direcció: Jonás Trueba

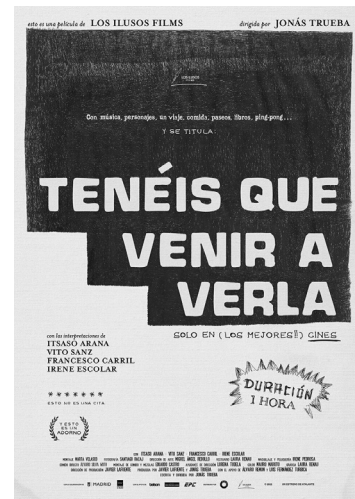
Intèrprets: Itsaso Arana,
Francesco Carril, Irene Escolar,
Vito Sanz

Durada: 64 min.

Gènere: comèdia dramàtica

Idioma: castellà

Data d'estrena: 17/06/2022

Un dia al camp

Jonás Trueba el més jove de la saga dels Trueba (la seva mare productora, Cristina Huete; el seu pare Fernando Trueba, director, i el seu oncle David Trueba, escriptor, guionista i director) és el que més en sap de cinema, el viu i el sap transmetre.

En el Truffaut hi hem projectat pràcticament tota la seva filmografia. La darrera, l'extraordinària *Quién lo impide* (2021), un film intimista en què utilitza a actors que de joves havien treballat amb ell a *La Reconquista* (2016), i que tot i tenir una durada de 202 minuts, se't fa curta.

Jonás Trueba és un esperit lliure que estima el cinema i la vida com ho feia François Truffaut, encara que el seu cinema s'acosta més al d'Éric Rohmer. Ell explica històries com la vida mateixa sense importar-li en temps o els esquemes del que "li agrada a la gent". Si la seva darrera pel·lícula durava 220 minuts, aquesta *Tenéis que venir a verla*, té una durada de seixanta-quatre minuts, que és el que necessita per contar-nos la trobada d'uns amics.

Jonás Trueba sol treballar amb la seva gent, amb gent que fa anys que fan coses junts. Gent que estima i que sap que entendran el que vol fer i explicar. Que jugaran el seu joc. Actors com la seva actual companya Itsaso Arana (curiosament aquesta actriu fa un duet aquesta setmana en el Truffaut, perquè també té un paper molt interessant a l'altra pel·lícula que projectem, *La voluntaria*), el sempre eficaç Vito Sanz, actor preferit per a tots els Trueba, per primera vegada la gran Irene Escolar i finalment Francisco Carril, un altre assidu d'en Jonás.

La història és molt senzilla, molt real com la vida mateixa. Dues parelles es troben per sopar a Madrid, acabant en un bar de copes. Fa cap un any que no s'han vist per culpa de pandèmia (meravellosa introducció a través d'una música de fons al piano, el director ens va presentant els quatre protagonistes, mostrant només el rostre, la mirada, l'atenció cap a la música que sona). Una parella viu a Madrid i l'altre als afores, en un poble petit que està a mitja hora en

tren. Queden que un dia la parella de Madrid els anirà a veure al poble on viuen. Sis mesos després, la parella de Madrid agafen el tren i van aquell poble petit on hi viuen els amics. El tren els deixa a l'estació, que està desèrtica. L'amic els va a buscar amb el cotxe i van a la casa que tenen a l'altre costat de poble. Allà els hi ensenyaran l'habitatge, dinaran, faran sobretaula i llavors aniran a passejar en un descampat en plena natura...

És una pel·lícula en què aparentment no passa res, però, en canvi, hi passa molt. I aquesta és l'habilitat de Jonás Trueba i també de l'espectador de seguir el joc que ens proposa el director.

El mateix Jonás diu sobre aquest film: "Anar al cinema ha esdevingut una postura de resistència, un gest poètic, un acte de fe. Aquest film l'hem fet des d'aquesta convicció, amb rapidesa i determinació, a partir de la nostra pròpia crisi d'irrealitat, però amb l'alegria de retrobar-nos i poder continuar fent cinema junts."

Doncs això, gaudiu de seixanta-quatre minuts d'autèntic cinema.

Guillem Terribas
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona